

Крепостъ на светта Чаша

Х. Тома

Гледали хората, гледалъ и царьтъ. Нѣмало никакъвъ черенъ жребець. Само черни облаци се носѣли като прокобни дяволски птици въ висинитѣ.

Много дни прекаралъ Ананда дърводѣлецътъ въ кѣщи и не смѣлъ да излиза навънъ. Миелъ се всѣка сутринъ съ млѣко и се пазѣлъ отъ слънцето. Отъ това кожата му станала съвсемъ бѣла.

И ето, облѣкълъ се той въ копринени дрехи и занесълъ на Бюкюни Тедкегчи едно писмо ужъ отъ покойния царь.

Въ писмото пишело:

„Доволенъ съмъ, че управлявашъ царството споредъ законитѣ на вѣрата. Голяма бѣше помощта на Ананда дърводѣлеца. Възнагради го богато. Сега

имамъ нужда отъ живописецъ, затова проводи ми веднага Ананда живописеца. Можешъ да го изпратишъ тѣй, както изпрати дърводѣлеца.“

Прочелъ царьтъ писмото и се зарадвалъ много, че покойниятъ му баща е доволенъ отъ него. Далъ той богата награда на пътника отъ оня свѣтъ и заповѣдалъ да извикатъ Ананда живописеца.

Когато тоя се явилъ и видѣлъ бѣлото лице на Ананда дърводѣлеца, помислилъ си: — Чудна работа! Какъ ли е оживѣлъ?

А царь Бюкюни Тедкегчи му показалъ писмото и му заповѣдалъ да се приготви за пътъ.

Попиталъ тогава живописецътъ, кой пътъ води за небето.